

nast fema wästo walmistand ja kelle südda kowwaste mailma külges on küni olnud.

Eurem hull neist kuningast ei pannud wanna mehhe saana mikski. Nemmad ellasid se ühhe aasta iggapäaw rõõmsaste ja ei noudnud muud kui omma libha ellitamist. Kui aasta ümber olli, piddid nemmad kindla Ma peale minnema ja seal sures waeususes ja õnnetuses ellama.

Üks agga kulis wanna mehhe saana. Subba warsti pärrast sedda, et ta sare peale olli tulnud, hakkas ta sealt kindla Ma peale ennesele maia ehitama ja põlde harrima. Rõmoga otis temma se tunni järrel, mil ta ommast kuningrigist ja mitnest murrest piddi lahti sama ja kindla Ma peale minnema; kui aeg kätte joudis, jättis ta sare Summalaga ja soudis tühja padi peal kindla male. Seal olli temmal üks, hea adse ja ta unustas pea omma endise kuninglikko au ärra, ja ellas rahho ja rõmo sees.

— Kellel kõrwad on kuulda, se kuulge, ja tehko nenda, kui se üks teggi!

Sellele, kes sünnoga tahhab kohut käia ja sümo kuc wötta, jätta ka wammus.

Mat. Ewang. 5, 40.

Se sündis kord, et ühhe õppetaja sulane ilma teadmiseseta ja tahtmiseseta ühhe koggodusse liikme põlde — omma õppetaja põllo adsemel — kündis, mis sellega kõrwo olli ja kelle peale härjapea seenned ollid külwatud. Se läbbi läks tallopoia lotus, selle põllo pealt heina sada, tühjaks. Ta pahhandas ennast selle ülle ja et ta küljoukas perremees olli, piddas ta siiski nou, õppetaja peale kohtus kaewada. Õppetaja teadis kül, et temma sedda kahjo, mis ta sullane nabrise olli teinud, piddi tašuma